

Arrest

nr. 197 796 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BERNARD
Louizalaan 2
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 7 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 juni 2017.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2017 met referentnummer 71043.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANS, die *loco* advocaat A. BERNARD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor de duur van vier jaar.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het algemene beginsel van voorzichtigheid”, van “het algemeen beginsel van goede administratie” en van artikel 6 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat aan haar wordt verweten een vals identiteitsdocument te hebben gebruikt en als enig bewijs daarvan wordt verwezen naar een pv. Ze stelt dat dit proces-verbaal haar niet gekend is en niet werd bijgevoegd aan de beslissing en haar aldus niet toelaat om de inhoud ervan na te kijken en de rechtvaardiging te begrijpen van het inreisverbod voor een duur van 4 jaar. De verzoekende partij wijst erop dat ze tijdens haar verhoor vermeld heeft dat zij niet wist dat het over een vals identiteitsdocument ging. Ze betoogt dat de afwezigheid van het pv haar niet toelaat zich te verdedigen in verband met de bewering dewelke zij fraude zou hebben gebruikt.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 74/11, § 1, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt er gesteld dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De gemachtigde wijst erop dat betrokkene langer op het Schengengrondgebied verblijft dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet, of niet kan aantonen de termijn van 90 dagen op 180 dagen verblijf niet te hebben overschreden, hetgeen de verzoekende partij niet weerlegt. Vervolgens wordt erop gewezen dat betrokkene naar België kwam in 2015, zich voordeed als een Roemeense onderdaan en een vervalste Roemeense identiteitskaart voorlegde. De gemachtigde stelt dat de verzoekende partij dankzij deze fraude een inschrijving als EU-onderdaan verkreeg bij de gemeente Sint-Joost-Ten-Node op 15/12/2015 en dat na onderzoek bleek dat de Roemeense identiteitskaart vervalst werd en hier een pv van werd opgesteld: PV. 21.L6.029415/2017. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat betrokkene in werkelijkheid bleek te beschikken over Oekraïense nationaliteit. De gemachtigde oordeelt dat de verzoekende partij dus de Belgische staat heeft misleid en onder een valse identiteit recht op verblijf heeft verkregen en dit duidelijk een inbreuk op de openbare orde is. Er wordt in de bestreden beslissing tevens geoordeeld dat er een risico is tot nieuwe inbreuken en er daarom geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan. De gemachtigde geeft in dit verband nog aan dat een dwangverwijdering proportioneel is en gelet op wat vooraf gaat geen termijn wordt toegekend. In de bestreden beslissing wordt er tevens uitdrukkelijk gemotiveerd aangaande de ouders van de verzoekende partij die wel recht op verblijf hebben en aangaande de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, doch de verzoekende partij gaat geenszins in op de concrete motieven dienaangaande zodoende dat zij er geen afbreuk aan kan doen.

De Raad stelt vast dat ook omtrent de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk werd gemotiveerd, waarbij de gemachtigde verwijst naar artikel 74/11, § 1, 3° van de vreemdelingenwet en de vaststelling dat de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf om zijn recht op verblijf te behouden. Ook hier wijst de gemachtigde erop dat betrokkene langer op het Schengengrondgebied verblijft dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet, of niet kan aantonen de termijn van 90 dagen op 180 dagen verblijf niet te hebben overschreden. Vervolgens wordt herhaald dat betrokkene naar België kwam in 2015, zich voordeed als een Roemeense onderdaan en een vervalste Roemeense identiteitskaart voorlegde. De

gemachtigde stelt weder dat de verzoekende partij dankzij deze fraude een inschrijving als EU-onderdaan verkreeg bij de gemeente Sint-Joost-Ten-Node op 15/12/2015 en dat na onderzoek bleek dat de Roemeense identiteitskaart vervalst werd en hier een pv van werd opgesteld: PV. 21.L6.029415/2017. Er wordt aangegeven dat betrokkene in werkelijkheid bleek te beschikken over Oekraïense nationaliteit. De gemachtigde benadrukt dat de verzoekende partij dus de Belgische staat heeft misleid en onder een valse identiteit recht op verblijf heeft verkregen en dit duidelijk een inbreuk op de openbare orde is. Er wordt in de bestreden beslissing tevens geoordeeld dat er een risico is tot nieuwe inbreuken en er daarom geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan. De gemachtigde geeft in dit verband nog aan dat een dwangverwijdering proportioneel is en gelet op wat vooraf gaat geen termijn wordt toegekend. De gemachtigde oordeelt dat gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan afgeleid worden dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt vervolgens gesteld dat betrokkene niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar volgens de gemachtigde proportioneel.

Hoewel het betrokken proces-verbaal niet werd bijgevoegd aan de bestreden beslissing en zich niet in het administratief dossier bevindt, dient vastgesteld te worden de inhoud ervan voldoende blijkt uit de bestreden beslissing evenals uit het administratief dossier.

Uit bovenstaande motieven in de bestreden beslissing blijkt immers dat niet louter wordt verwezen naar het proces-verbaal met nummer PV. 21.L6.029415/2017 doch dat ook de inhoud ervan uitdrukkelijk wordt weergegeven in de bestreden beslissing. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op generlei wijze concreet ingaat op hetgeen in de bestreden beslissing met verwijzing naar het betrokken proces-verbaal wordt gesteld. Door louter te stellen dat zij bij haar verhoor door de politie heeft vermeld dat zij niet wist dat het over een vals document ging kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen van de gemachtigde. Zij bevestigt overigens zelf dat ze wel degelijk de Oekraïense nationaliteit heeft. In het administratief dossier bevindt zich bovendien een administratief verslag van 22 juni 2017, opgesteld door de federale politie, waarin wordt verwezen naar het betrokken proces-verbaal en het volgende wordt aangegeven: "La carte d'identité roumaine au nom de l'intéressée arguée de faux a été saisie, le passeport Ukrénien N° (...) au nom de la même personne a été récupéré à son domicile situé à (...)".

De verzoekende partij kan met haar betoog dan ook geenszins aannemelijk maken dat de gemachtigde kennelijk onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld en maakt dan ook niet duidelijk waarom de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd, louter omdat het proces-verbaal niet werd bijgevoegd aan de bestreden beslissing, wanneer zowel uit de bestreden beslissing zelf als uit het administratief dossier blijkt waarop het proces-verbaal betrekking heeft en om welke reden een inreisverbod van vier jaar werd opgelegd.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de gemachtigde niet redelijk kon besluiten dat zij schuldig was enkel op grond van één proces-verbaal dat niet toelaat de schuldigverklaring wettelijk te vestigen en dat enkel en alleen een vonnis dit effect heeft en in dit verband wijst op artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM, zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

Vervolgens wijst de Raad erop dat het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld en er geen vonnis voorligt, de gemachtigde bovendien niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het vermoeden van onschuld belet geenszins dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet

toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 18 oktober 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 19 december 2017, waar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 oktober 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij verwijst naar het verzoekschrift. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.4 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de verzoekende partij door louter te verwijzen naar haar verzoekschrift geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 2 oktober 2017 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in bovenvermelde beschikking van 2 oktober 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU